Zaterdag 14 Maart 1885.

— Nr 32.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39. te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 14 MAART.

Van alles wat.

Zoo dan, ziedaar ons college van burgemeester en schepenen samengesteld, tot groote voldoening van al degenen die belang stellen in den voorspoed onzer stad, in de herstelling der openbare vrede, in de zedelijke en stoffelijke welvaart onzer bevolking.

Wij zijn er gelukkig van verlost, van die vieze partijmannen die het ding daar boven zoo schoon in de war gebracht hebben dat zij sedert drie jaren hunne rekening niet hebben kunnen maken.

De heeren MEYERS, SCHAETZEN en COART zullen een schoon werk op de armen hebben indien zij de orde willen herstellen niet alleen in de stadsrekeningen, maar nog in de andere vakken van het stedelijk bestuur. Al de werkzaamheid van onzen nieuwen burgemeester en van onze twee schepenen zal niet te veel zijn om dien stal van Augias schoon te maken.

Men zegt dat de liberale leden van den raad niet meer op het stadhuis zullen verschijnen. Wij hopen wel dat ten minste de leden van het oud college van burgemeester en schepenen aan de zittingen van den raad zullen deel nemen om hun bestuur te rechtvaardigen en den financieelen toestand klaar te trekken.

∴

Nu gaat de *Postrijder* aan zijne lezers eens iets geven uit de oude doos. Iedereen mag het zingen op de wijze die hij verkiest.

Ter gelegenheid van de benoeming der heeren FRANS MEYERS *als burgemeester, en Ridder* OSCAR SCHAETZEN *en* JUSTINUS COART *als schepenen der stad Tongeren.*

Hip ! Hip ! Hourra ! steekt 't vaandel uit !
De *Moniteur* behelst 't besluit :
FRANS gaat de stad regeeren !
OSCAR als schepen aan zijn zij
En daar dan nog JUSTINUS bij.
Wat zou daar aan mankeeren ?

Vooruit muziek ! vooruit kanon !
Slaat nu de kraan maar in de ton,
En lustig 't glas geklonken !
Steekt nu de hoeden maar omhoog
En bindt de bloemen op den boog,
Een pint er op gedronken !

Daar staat de geuzerij nu paf !
Zij snakt, zij valt, zij rolt in 't graf ;
'T oud Tongren wordt herboren.
De volkswil is de wil van God,
Wat liberaal is, is kapot,
De geuzen zijn geschoren.

Hip ! Hip ! Hourra ! Hip ! Hip ! Hourra !
Lang leve de Concordia !
Leve de burgemeester !
En hartelijk proficiat
De nieuwe schepens onzer stad !
De eerlijkheid is meester.

∴

Lezers van den *Postrijder*, hebt gij al hooren spreken van sir Stuart Cumberland ?

Mijnheer Cumberland is een Engelschman die allewijl veel van zich doet spreken. Hij leest uwe gedachten en zegt u wat gij denkt. Dat wil niet zeggen dat hij eenieders geheime gedachten zal op straat brengen ; dat niet. Maar hij verzoekt u aan iets te denken en daarna zegt hij u wat gij gedacht hebt.

Hij geeft u eene speld, die gij kunt gaan verbergen waar gij wilt, binnen of buiten de zaal, al was het ook op eenen afstand van vijf honderd meters. De gedachtenlezer weet niet waar de speld verborgen is ; hij bindt zich eenen doek voor de oogen, neemt de persoon bij de hand die de speld verborgen heeft en zet zich op weg. Hij gaat voorop, de andere volgt hem. Hij dwaalt straat in straat uit, en hij eindigt altijd met de speld te vinden.

Zoo doet hij menige andere toeren.

Dat is geene tooverij of hekserij, verre van daar. Het is niets anders dan een natuurlijk uitwerksel van het zenuwgestel, te lang om te beschrijven, gelijk de notarissen zeggen, en tusschen de lezers van den *Postrijder* is er misschien meer dan een die deze verbazende proefnemingen zoo goed zou doen als de Engelschman.

Die kunst heet het *Cumberlandismus*. Ziet-je, als men nieuwe zaken uitvindt moet men ook nieuwe namen maken.

Talrijke proefnemers die van het Cumberlandismus hadden hooren spreken of die de toeren van den aardigen Engelschman hadden bijgewoond, hebben geprobeerd om de gedachten te lezen en de speld te zoeken. Maar willen is niet altijd kunnen, en het is daarmee gelijk het in het evangelie staat : *multi vocati pauci electi*, vele geroepen maar weinig uitverkoren.

Onder de zeldzame uitverkoren is er een jonge heer van Leuven, die zijnen echte familienaam verschuilt onder den voornaam van *Maurice*. Deze jonge mensch heeft in Leuven publieke vertooningen gegeven waarin hij opperbest gelukt is. Veel personen die Cumberland en Maurice bezig gezien hebben, zeggen zelfs dat deze laatste den Engelschman overtreft.

Daarover kunnen wij tot hiertoe niet oordeelen en wij willen ons niet zoo belachelijk maken als het tongersch geuzenblad, hetwelk den nieuwen oratorio van M. Honhon niet gehoord had, maar toch het werk, als niets waard zijnde, afkeurde.

Nu, M. Maurice, vergezeld van M. Van, eene oude kennis van de Concordia, komt morgen zondag in de groote zaal dezer societeit eene vertooning geven van Cumberlandismus. Om aan de liefhebbers eenen kleinen voorsmaak te geven van hetgeen hij verricht, zal M. Maurice 's middags om 12 uren, aan een persoon die zich daarvan wil gelasten, eene speld ter hande stellen, die hij in eenen omtrek van 500 meters zal kunnen verbergen. De gedachtenlezer, geblinddoekt, zal de persoon naar de plaats leiden waar de speld verborgen is.

Wel, saperlement, als hij dat op straat voor niets doet, wat zal hij dan 's avonds op zijne groote vertooning wel uit zijne botten slaan ?

∴

De reclamatien in zake van militie die deze week op het stadhuis van Tongeren hebben plaats gehad, hebben weer eens de aandacht geroepen op de militaire lasten die de belgische burgers zoo zwaar op de schouders drukken.

De *Postrijder* heeft daarover zoo eene eigenaardige gedachte waar hij niet van af te praten is.

Het is niet genoeg van daar gelijk eene oude klatspan zitten te weenen, omdat een jongeling naar den krijgsdienst moet gaan en voor eenige jaren zijne familie moet verlaten ; dat is ongetwijfeld eene onaangename commissie eenen begrijpt dat eenieder zijne jongens in den bloei der jaren veel liever zou bij zich houden dan ze met een klarinet van zes voet op de schouder naar het kamp van Beverloo te zien vertrekken.

Maar welk is de oorzaak van den tegenstrijd die in steden en dorpen heerscht tegen den soldaten dienst ?

Onze jongelingen, dat is een geheim voor niemand, zijn in het leger niet behandeld zoo als het betaamt. Kaporaals, sergeanten en hoogere epauletdragers zien al te dikwijls de jonge soldaten voor slaven en voor dieren aan. Vloeken en banneu dat is wat men in de kazerne vooral hoort. Zijne godsdienstige plichten vervullen, daar wordt doorgaans weinig naar gevraagd. Is het te verwonderen dat zulke handelwijze niet in den smaak valt der militianen die hun geheel jong leven aan den vaderlijken haard gesleten hebben, onder het wakend en bezorgde oog der moeder, onder het oefenen der deugd en der godsdienstige plichten ?

En hoe wil men dat deze jongelingen aan hunnen dienst gehecht zijn, dat het soldaten leven voor hun den minsten aantrek hebbe, wanneer zij op zulke onmenschelijke wijze behandeld worden ? Een soldaat is een vrije burger die voor de verdediging van zijn land, van den koning en van onze instellingen eenen zwaren dienst moet gaan doen, en alle dagen in het geval kan komen zijn leven in de schaal te stellen. Zou men den soldaat niet met wat meer menschlievendheid kunnen behandelen ? En indien de groote sabelslepers wat meer ontzag toonden voor de jonge soldaten, zou dan de militaire dienst nog zulken afkeer onder het volk van stad en dorp vinden ?

Wij zijn geene vijanden van het leger ; verre van daar. Wij meenen integendeel dat het leger eene uitmuntende school zou zijn voor menige stads- en dorpsjongens, indien de soldaat met meer zachtheid behandeld werd. Menige stijve en lompe drommel die vandaag voor niets deugt dan om de mestkar te varen of den kruiwagen te stooten zou er eene nieuwe opvoeding met eene zekere beschaving kunnen halen. Het verblijf in de steden, de reizen door het land, het militaire onderwijs en de streving naar eene verhooging van graad, zou zijn karakter veredelen en hem bekwaam maken om bij zijnen terugkeer i het vaderlijk huis een nuttig lid der maatschappij te worden en het tot zijner gansche familie te verbeteren.

Het leger, men ziet het, heeft ook zijnen goeden kant, maar zoo als wij het hooger zeggen, het leger moet hervormd worden ; de soldaat moet in zijne oversten de goedheid eens vaders vinden, hij moet niet met stoot en stamp geleid worden, hij moet niet blootgesteld zijn om in de kazerne zijne zedelijkheid te verliezen en men moet hem het onderhouden zijner godsdienstige plichten niet onmogelijk maken.

Dan, maar dan alleen, zullen de ouders niet meer vreezen hunne kinderen naar het leger te zien vertrekken.

∴

De middensektie, gelast met het onderzoek van het wetsontwerp der afgevaardigden van Nyvel, heeft zich deze week onder voorzitterschap van M. Tack, ondervoorzitter der Kamer, vereenigd. Al de leden waren aanwezig.

MM. Malou, Dumont, Delcour, graaf de Liedekerke, Nothomb en Schaetzen.

Baron Snoy, MM. de Burlet en Pastur, woonden de zitting bij.

De sektie heeft meedeeling ontvangen van de antwoorden door het gouvernement gegeven op zekere vraagstukken, door haar opgeworpen.

De verslaggever is nog niet aangeduid.

Het wetsontwerp schijnt meer en meer gunstig onthaald te worden.

∴

Toen M. Beernaert de verschillende stukken neergelegd had over Congo-land, gaf hij te kennen dat er eene tweede meedeeling zou plaats hebben. Deze heeft betrekking tot de machtiging aan den koning te verleenen om den titel van koning, keizer of souverein van Congo aan te nemen.

Die machtiging vraagt, volgens de Grondwet eene meerderheid van 2/3 der stemmen. Men begrijpt dat als die vraag aan de Kamer gedaan wordt, men ook zeker is van de aanneming : de leden der Kamer zijn dus, in deze vraag, vooraf geraadpleegd.

De rechterzij zal de machtiging stemmen, daaraan is niet te twijfelen ; doch zal zij er in toestemmen zich verder bijzonderlijk met de zaak in te laten ? Wij gelooven het niet. Dat zou nogtans de liberale partij willen om daarna, slaat het tegen, dit aan de konservatieven te verwijten ; slaat het mee, om zooveel mogelijk de eer aan zichzelf toe te schrijven.

∴

Waar was toch de menschlievendheid van minister Bara wanneer hij met een enkele penntrek twee honderd onderpastoors afschafte ? Heeft hij hun wel een wachtgeld toegekend ?

Toen er in 1879 zoo omtrent dertien honderd katholieke onderwijzers, op straat vlogen, die liever voor hun geweten dan voor het geld zwichten, wat deden de liberalen ? Zij lachten die moordige brave lieden uit in volle Kamer.

Waar zijn de jeremiasklachten der geuzen gebleven, wanneer de liberale armbesturen het goed der armen, dus het goed van iedereen, ontstolen aan de arme lieden die hunne kinderen wilden opvoeden in den godsdienst hunner vaderen ?

In Antwerpen, zegt het *Vlaamsch Heeial*, onder het vaderlijk bestuur van den menschlievenden De Wael, duurt de uithongering der kristene armen reeds zes jaren !

VIJF EN TWINTIG HONDERD arme huisgezinnen worden van hun deel des jaarlijksschen onderstand beroofd omdat zij hunne kinderen wilden opvoeden zooals zij het zelve van jongs af geleerd hebben in het oud geloof. *Vijf en-twintig honderd* arme huisgezinnen die wellicht van honger waren omgekomen, hadde niet de kristene liefdadigheid het heilzaam werk van het armbestuur komen hinderen.

Men heeft overal de liberale broodroovers en uithongeraars aan 't werk gezien. Ook in de gemeenten van Limburg, waar de geuzen meester waren, hebben de armen, de weduwen en weezen honger en gebrek geleden dank aan de onmenschelijkheid en de wraakzucht der geuzerij. Waar waren toen de krokodiltranen van onze groote liberalen van Limburg ? O liberale hypokrieterij en wraakzucht.

∴

Tusschen de beambten van den Staat treffen wij bijzonder twee verschillige soorten van mannen aan : de geuzen of *partijmannen* en de *werkers*.

De *partijmannen* zijn degenen die zich den voorspoed van het land en het geluk van het volk weinig aantrekken.

Zij bekommeren zich weinig met koophandel, nijverheid of landbouw.

Zij schijnen maar hunne plaats te bekleeden om politiek te maken, en hunne politiek bestaat in de Belgen die van hunne denkwijze niet zijn, te vervolgen en te verdrukken.

Het werk van hun ambt is maar bijval. Zij zetten zich vooruit in het openbaar, zij trachten hunnen persoon voor te brengen waar de gelegenheid zich opdoet, om verhooging van plaats te verkrijgen als de partij her Logie boven komt.

De partijmannen zijn het ongeluk van het vaderland. Zij zijn het die twist en tweedracht onderhouden tusschen het volk, en aan de ministers stokken in het wiel steken, als zij kunnen.

Het zijn mannen, die hunne vrijheid hebben verkocht in de *Liberale Associatie* en zelfs in de Logie.

Zij gedragen zich maar al te dikwijls alsof zij zelven minister waren, zij plagen de brave bedienden en werklieden die zij onder zich hebben, zij aanzien deze als slaven en lastdragende dieren.

Zij nemen de openbare kassen als de kassen der liberalen. Zij denken dat de liberalen de natuurlijke heeren en meesters van het land zijn.

Het is tegen die ambtenaars dat de tegenwoordige ministers en vooral M. Vandenpeereboom, moeten op hunne hoede zijn, zich onverbiddelijk toonen en onverschrokken hunne plicht doen.

De ministers zouden aan die kerels moeten doen gevoelen dat al de Belgen bijdragen om de Staatsbeambten te betalen, dat zij betaald worden om het werk te doen dat hun ambt vraagt, en geenszins om politiek te spelen.

Indien de ministers ondervinden dat sommige mannen hun ambt misbruiken om politiek te maken, dan zouden zij hen de eerste maal eens vriendelijk kunnen verwittigen en verzoeken van in hunne bediening hunnen politieken iever wat in te toomen, en de tweede maal zouden zij met gestrengheid moeten handelen gelijk de liberalen doen als zij boven zijn, en den derden keer... de deur uit !

De ministers mogen niet vergeten, dat zij de vrije en onafhankelijke Belgen vertegenwoordigen en dat zij deze moeten verdedigen tegen al die slavendrijvers die op onze kosten leven.

∴

De *werkers* zijn die deftige beambten en werklieden die gewetensvol zich op hunne bediening toeleggen.

Zonder te zien wie er aan het hoofd van het land zit, volbrengen zij met ernst en iever hunne opgelegde taak. Zij weten dat wij leven onder eene Grondwet, die moet geeerbiedigd worden voor de rust en het geluk van het land.

Zulke beambten zijn onbetaalbaar, zij verdienen beschermd te worden tegen de plagerijen der geuzen.

Zij mogen altijd met opgeheven hoofd vooruittreden, zij verdienen de achting van alle weldenkende Belgen.

∴

De vrijmetselaars en de geuzen hebben onder dat opzicht zonderling de Staatsbeambten bedorven. Onder hen immers was de leus : geen partijgeest, geene plaats.

Het droevig gevolg daarvan is geweest dat de bedlamels, de lawijtmakers en de woelgeesten onze openbare plaatsen innamen.

Er werd niet meer gezien naar geleerdheid, bekwaamheid of liever, om van de liberalen een ambt te bekomen, was het noodig en genoeg met geweld te werk te gaan en te schreeuwen in openbare bijeenkomsten.

Die tijden zijn gelukkig voorbij !

Onze vrije en onafhankelijke ministers moeten de voorkeur geven aan de deftige werkers, die met ijver hun ambt hebben vervuld, en zoo dikwijls verdrukt en verstoomen zijn geweest, omdat zij geen deel wilden maken der *Liberale Associatie* of der *Jeune Garde*. De ministers moeten doen zien dat de beambten betaald en beloond worden voor hun werk, en niet voor hun geschreeuw in politieke vergaderingen, zooals het onder het liberaal ministerie gebeurde.

Onder het liberaal gouvernement was de Staat in een vetweide voor geuzen veranderd.

Onder ons vrij en onafhankelijk volksministerie moeten wij beambten hebben die betaald worden om het werk van het land te verrichten en niet het werk der vrijmetselaarslogie.

NIEUWJAARSGIFTEN
aan Z. H. Leo XIII.

11e LIJST

Bedrag der vorige lijst	fr.	1793,03
De heer pastoor en parochianen		30,00
Parochie Freeren		82,50
Totaal fr.		1905,53

M. Victor Collee van Tongeren heeft het laatste examen van doctor in de rechten afgelegd.

VROUWENLIST

OORSPRONKELIJKE NOVELLE

DOOR

HENRI LENAERTS.

(6e VERVOLG.)

VI.

Het bezoek.

Vader Beeckman bereikt weldra Delcourt's prachtige woning. Hij vraagt om dezen te spreken, en hij wordt in een vertrek geleid, alwaar men aanstonds licht brengt, en hij Delcourt eenige oogenblikken wachten zal. Het is nu omtrent zeven ure.

Het zweet, het koude angstzweet perelt op 's mans voorhoofd ; en, nu hij zich in tegenwoordigheid van den vader des verleiders bevinden gaat, weet hij niet wat hij het eerst zal zeggen, hoe hij zijnen toestand zal uitleggen, en hoe hij aan Delcourt die hem misschien zinneloos wanen zal, zal doen gelooven dat zijn zoon zijne dochter heeft weggevoerd... Indien hij er slechts aan gedacht had dezes brieven mede te brengen, dan zou hij zelfs niet noodig gehad hebben een woord te spreken !...

Hij wordt in deze gepeinzen gestoord door het openen eener deur en het binnentreden van mijnheer Delcourt, den rijken nijveraar.

Deze is een man van bij de zestig jaren. Tamelijk dikke grijze hairen bedekken zijn hoofd, en een korte, sneeuwwitte baard bekleedt zijne kin.

Op zijn redelijk mager aangezicht en zijn glad voorhoofd staat ernst en verstand te lezen, en in zijne oogen blinkt nog, niettegenstaande den ouderdom, kracht en mannelijke vastberadenheid. Zijne hooge, nog rechte gestalte is in eenen langen, donkeren kammerrok gewikkeld, die dezelve nog meer doet uitkomen.

Wat zijn karakter betreft, hij heeft de gebreken van zijnen stand, gepaard met eenige goede hoedanigheden, die soms door de eersten ongelukkiglijk worden verdoold.

Eenige zoon van eenen vader die door de fortuin buitengewoon begunstigd geworden was en als een der eerste nijveraars der stad bekend stond, heeft hij van zijne teederste jongheid af eene lucht van weelde ingeademd, die hem voor de meeste ongemakken des levens ongemaakbaar maakte.

Daardoor is het dat in zijn hart van jongs af aan den hoogmoed zijnen zetel nederzette, en dat hij gewoon gemaakt werd met een minachtend oog op zijne minderen neder te zien. Nochtans bracht hij niet, gelijk de meeste jongelingen van zijnen stand, zijne jonge jaren in werkelooshеid door ; hij arbeidde vlijtig, was zijnen vader van groot nut, en hij had de taak op zich genomen na dezes dood den roem des huizes staande te houden, en zoo mogelijk, hem nog te vergrooten. Dit deed hij ook werkelijk. Zoohaast zijnen vaders overlijden hem aan het hoofd der zaken gesteld had, lachte het geluk hem gedurig toe, en zijne fortuin werd in korten tijd ontzaggelijk.

Met zijnen rijkdom groeide ook, gelijk het in zulke gevallen maar al te dikwijls gebeurt, zijn hoogmoed aan, en niet zonder eenen lach van verwaande tevredenheid aanzag hij zijne dochter, die slechts voor veel, zeer veel geld te koop was, daar de bruidschat, die hij haar geven zou, van eene fabelachtige grootte was. Maar vanitas vanitatum ! Ijdelheid der ijdelheden ! de smart met haar gevolg van tranen en hare krimpingen, de tegenspoed met haren stoet van verwenschingen en moedeloosheden kloppten beurtelings aan zijne deur, en traden de door het geluk bewoonde huizing binnen.

Zijne nog jonge vrouw, die hij teer beminde, hetgeen men van mannen van zijnen stand tamelijk zelden ziet, zijne vrouw, in wie hij eene liefdevolle vriendinne vond, en wier altoos lachend vrolijk wezen hem een aangenaam kontrast met zijne ernstige en menigvuldige bezigheden aanbood, zijne vrouw verhoor hij in den bloei haars levens, door eene onverbiddelijke ziekte, den typhus, op weinige dagen meedegesleept...

Korts nadien brandde een zijner fabrieken af, en een groot gedeelte zijner fortuin verging in puin en assche... Moedeloos liet hij gedurende eenigen tijd het hoofd zinken. De les was hard, maar hare gevolgen, heilzaam. Zijn hoogmoed verzwakte ; hij werd toegevender voor anderen en minzamer in zijnen omgang.

Doch de fortuin begon opnieuw zijne zaken te besturen, en alhoewel hij de verliezen, die hij ondergaan had, nog niet gansch had ingewonnen, alhoewel het afzijn zijner vrouw zijne gedachten nog altijd met een floers van droefgeestigheid overdekte, was de toekomst lachend genoeg om hem de les van vroeger weldra te doen vergeten, om zijnen hoogmoed, zijne onbuigzaamheid van karakter zich opnieuw geheel en gansch in zijn hart te laten vestigen.

Maar wij zijn van ons stuk afgeweken : komen wij erop terug.

— 't Is aan mijnheer Delcourt, niet waar, zegt Beeckman, dat ik de eer heb te spreken ?

— Ja, mijnheer, om u te dienen. Maar wees zoo goed neder te zitten, en mij te verschoonen u in dit kleedsel te ontvangen, daar ik..

— O, dat is niets, mijnheer, dat is niets... Ik ben gekomen om u van eene zaak te spreken die voor ons beide van het hoogste gewicht is.

— Ik luister, mijnheer, zegt Delcourt verwonderd.

— Aan den angst, mijnheer, die op mijn gelaat te lezen staat, kunt gij wellicht raden dat de zaak waarvan ik u za onderhouden niet alleen gewichtig, maar ook hoogst treurig is.

— Inderdaad...

— O ja, menigen traan heeft het ongeluk dat mij nu overkomen is, mij ge ost, en wie weet of ik reeds aan het einde der beproeving ben ! Zoo het geheurde gekend wordt, staat de schande mij te wachten, mij en u ook.

— Maar mijnheer, gij maakt mij nieuwsgierig, zegt Delcourt op ongeduldigen toon, wees kort, bid ik u.

— Ik weet niet, mijnheer, hoe ik u de zaak moet waarborgen ; gij zult geen geloof hechten aan hetgeen ik u zeggen zal, en nochtans is het de zuivere waarheid.

Delcourt's ongeduld vermeerderd.

— Mijn naam is u wellicht onbekend, mijnheer. Ik heet Beeckman, en woon twee straten van hier. Sedert den dood van mijn zoontje en van mijne vrouw leef ik, of om beter te zeggen, leefde ik in stillen vrede met mijne dochter, die ik met eene dubbele liefde beminde. Ik hebdaar zooeven gezegd : leefde, omdat sedert gisteren die tijd verdwenen, en die vrede vervlogen is.

En uw zoon is het, mijnheer, welke die ramp van mijn dak heeft verjaagd, die de oorzaak is van het grievend lijden dat thans mijn hart verscheurt !

— Wat ! wat zegt gij ? mijn zoon ?

— Wat zoudt gij zeggen, mijnheer Delcourt, gaat Beeckman voort zonder rechtstreeks op deze vraag te antwoorden, en elken oogenblik heviger wordend, wat zoudt gij zeggen indien, op een morgend, bij uw ontwaken, het eerste nieuws dat men u bracht, dat der verdwijning uwer dochter was ?

Hoe zoudt gij dengene behandelen, die de lafheid zou gehad hebben met de eer van dit onschuldig wezen te spelen, haar in zijne strikken te vangen om zijne surige drijften te voldoen, en haar zelfs over te halen te midden van den nacht het vaderlijke dak te ontvluchten ? Zeg, mijnheer, met welk oog zoudt gij hem aanzien ?

Delcourt antwoordt niet ; maar zijn vertoornd gelaat en gesloote lippen antwoorden voor hem.

— En zulk een lafaard, mijnheer Delcourt, zulk een ellendeling, is uw zoon !

Men begrijpt licht welke verbazing zich bij deze woorden van den nijveraar meester maakt. Doch zij verdwijnt weldra om voor den twijfel plaats te maken, en een half spottende glimlach zweeft op zijne lippen.

— Maar mijnheer, zegt hij, waar zijn de bewijzen van hetgeen gij zegt ? Hebt gij er wel aan gedacht, eer gij mijn zoon beschuldigdet, van...

— Uws zoons naam, zegt Beeckman, hem onderbrekend, is Arthur, niet waar ?

— Ja.

— Geen twijfel is nog mogelijk, mijnheer : indien ik er aan gedacht had, zou ik de brieven medegebracht hebben, door uwen zoon aan mijne dochter gesch even, en die ik daar straks op hare kamer gevonden heb... Ja, mijnheer, hij is het, wees er zeker van, die mijne dochter heeft weggevoerd, in een inzicht dat niet moeielijk te raden is !

Eene korte, volkomene stilte volgt op deze woorden. Twee tegenstrijdige gevoelens bevechten elkander in Delcourt's geest : van den eeren kant kan hij aan de plichtigheid zijns zoons geen geloof hechten, en van den anderen maakt de overtuigde toon van Beeckmans woorden op hem eenen tegenovergestelden indruk, dien het hem moeielijk is te overwinnen.

— Wij zullen zien, zegt hij, wat van deze zaak waar is, mijnheer. Hij roemt eene bel die op de tafel staat, en doet dezelve klinken. Eene dienstmeid verschijnt :